



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De fidei edicto, quod Iustinus ad Christianos vbicunque scribendum
curavit. Caput IIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

Non lōgo tēpore pōst, Aetheriū & Addæū . vtrūque ex ordine senatorio, qui principē locū apud Iustinianū diu tenuerāt, in iudiciū ob piaculū quoddā adducit Iustinus. Quorū alter, Aetheriū dico, cōfessus est se aīo instituisse, imperatorem veneno conficere, habuisseque Ad dæum illius conatus socium, & in omnibus adiutorē. Verūm Addæus graui cum iureiurando affirmat, se istius rei profus ignarum esse. At vterq; tamen securi percussus est: atq; Addæus, cum iam caput abscinderetur, dixit ingenuē, se licet falso de ijs rebus esset accusatus, iusta tamen debitaque à Deo facinoris cuiusque contemplatore & vindice sibi inflicta supplicia . Theodotum nanque aulæ præfectū se præstigijs quibusdam è medio sustulisse . Cæterum ista ita ne se habeant, an secus, non possum equidem pro certo affirmare. Attamen vterque scelestus fuit: quippe Addæus infano puerorum amore exarsit: Aetherius autem nullum calūniæ genus præteriens, tum viuos, tum mortuos nomine aulæ imperatoriæ, cui regnante Iustiniano præfuit, fortunis spoliauit. Atque hæ res hunc habuere exitum.

*De fidei edicto, quod Iustinus ad Christianos
vbicunque scribendum curauit .*

Caput 1111.

Porrò autem edictum omnibus vbiq; Christianis à Iu-
stino scriptum fuit, his ferè verbis . In nomine domi-
ni Iesu Christi Dei nostri, Imperator Cæsar, Fl. Iusti-
nus, fidelis in Christo, Mansuetus, Max . Beneficus, Ala-
manicus, Gotthicus, Germanicus, Anticus, Francicus,
Erullicus, Gepedicus, Pius, Fortunatus, Gloriosus, Vi-
ctor, Triumphator, semper Augustus .

Ioan. 14 Pacem meā do vobis, inquit Christus dominus, verus
Deus noster: Pacem meam relinquo vobis, idem dominus
omnibus hominibus prædicat . Atque istud aliud nihil
est, quàm vt credentes in eum, ad vnam eandemque eccle-
siam se conferant: in recta Christianorum fide ipsi inter se
cōsentiāt, eosq; qui ei cōtradicunt, opinionēve aduersariā
consectantur, penitus detestentur . Est enim prima oībus
hominibus salus, ingenua veræ fidei confessio. Quocirca
nos qui

e nos qui tum præceptis euangelicis, tum sancto Symbolo,
 e id est, doctrinæ sanctorum patrum obsequentes, hortamur
 e oēs, uti ad vnam eandemq; ecclesiam & disciplinam se reci-
 e piant, credentes in patre, & filium, & spiritum sanctum, tri-
 e nitatem consubstantialem, vnâ deitatem, id est naturam &
 e substantiam, ratione & re ipsa vnam, vim, potentiam, & fa-
 e cultatem vnam, in tribus personis glorificâtes, in quas ba-
 e ptizati sumus, in quas credimus, quibus in vnum cõiungi-
 e mur, Vnitatem in trinitate, & in vnitatem trinitatem adora-
 e mus, tum diuisionem habentem, tum coniunctionem plane ad-
 e mirabilem: vnitatem secundum substantiâ, id est, diuinitatē,
 e trinitatē secundum proprietates, id est, personas (Diuiditur
 e enim ratione ut ita dicam indiuidua: coniungitur autem di-
 e uidua. Siquidem diuinitas, vnum est in tribus, & tres vnū,
 e in quibus est diuinitas, vel ut accuratius dicam, quæ sunt
 e ipsa diuinitas) Deum patrem, Deū filium, Deum spiritum
 e sanctum: quandoquidem singulæ personæ per se cõsiderã-
 e tur, mente, ea quæ seiungi non possunt, seiungente, deū
 e nimirum tres esse personas, quæ in vnum motus & naturæ,
 e ut ita dicam, identitate coniunctæ intelliguntur.
 e Nam oportet & vnum confiteri deum, & tres personas,
 e siue proprietates prædicare. Confitemur etiâ ipsum v-
 e nigenitum filium Dei, Deum verbum ante secula & ab æ-
 e ternitate à patre genitum, non factum: & in nouissimis di-
 e ebus propter nos, & propter nostram salutem descendisse
 e de cælis, & incarnatum ex spiritu sancto, & ex domina no-
 e stra, sancta & gloriosa Deipara, semperque virgine Maria,
 e & natum ex ea, qui est equalis patri & spiritui sancto. Nam
 e quartæ personæ accessione, id est, Dei verbi incarnati, qui
 e est vna persona trinitatis, sancta trinitas nõ admittit: sed
 e est vnus & idem dominus noster Iesus Christus, qui est
 e consubstantialis patri secundum diuinitatem, nobis autem
 e consubstantialis secundum humanitatem, patibilis qui-
 e dem carne, diuinitate autem impatibilis. Non enim alium
 e Deum verbum, qui miracula edidit, & alium qui passus est
 e agnoscimus, sed vnum & eundem confitemur dominum
 e nostrum Iesum Christum, Dei verbum, incarnatum, &
 e verè hominem factum, & tum miracula, quæ edidit, tum
 e afflictationes, quas sua sponte pro nostra salute carne susti-
 e nit,

EVAGR. HISTORIAE

111
 nuit, vnus & eiusdem fuisse. Nam non homo aliquis se ip-
 sum pro nobis tradidit, sed ipse Deus verbū, qui sine diui-
 nitatis mutatione factus est homo, & sua sponte, passio-
 nem & mortem pro nobis subiit. Quapropter dum deum
 illum confitemur, non inficiamur hominem esse: & dū il-
 lum confitemur hominem, deum esse non negamus. Vnde
 dum vnū dominū nostrum Iesum Christum ex vtraque na-
 tura, diuinitate & humanitate constare asserimus, non con-
 fusionem in vnitatem introducimus. Etenim quod secun-
 dum nostram naturam factus sit homo, non desinet Deus
 esse: neque quod Deus sit secundum suam naturam, simili-
 tudinemq; habeat nostræ similitudinis haud capacem, ho-
 mo esse detrectabit, sed manet, sicut deus in humanitate, sic
 non minus in diuinitatis præstantia, homo. Ambo igitur
 in eodem, & vnus Deus pariter & homo qui est Emanuel.
 Eundem porro dum perfectum in diuinitate, perfectum
 quoque in humanitate, ex quibus duabus rebus constat,
 concedimus, vni eius compositæ personæ diuisionem se-
 ctionemue particularem non inferimus: sed naturarum sig-
 nificamus differentiam, quæ propter copulationem mi-
 nimè tollitur. Siquidem neque diuina natura mutata
 est in humanam, neque humana natura in diuinam con-
 uersa, sed quia vtraque in propriæ naturæ finitione rati-
 oneq; melius intelligatur, existatq; idcirco copulati-
 onem factam in persona dicimus. Copulatio autem,
 quæ est in persona, ostendit deum verbū, hoc est, vnā
 ex tribus personis in diuinitate, non homini, qui ante
 extitit, coniunctum fuisse, sed in utero dominæ nostræ
 sanctæ & gloriosæ Deiparæ, & semper virginis Mariæ sibi
 ex ea in propria persona carnem nobis consubstantialem,
 & eisdem nobiscum affectionibus, peccato excepto, ob-
 noxiam, eāque animæ rationis & intelligentiæ participi im-
 butam fabricasse. In se namque propriam habuit perso-
 nam & factus est homo, & est vnus & idem dominus no-
 ster Iesus Christus eiusdem cum patre & spiritu sancto par-
 ticeps gloriæ. Ac dum mente complectimur inexplica-
 bilem eius copulationem, Confitemur verè vnā naturam,
 Dei verbi incarnatam carne, anima rationali & mentis par-
 ticipi imbuta. Rursus autem cum cogitatione compre-
 hendi-

hendimus naturarum differentiam, duas naturas nulla tamen inducta earum diremptione asserimus. Nam in eo utraque inest natura: & propterea vnum & eundem confitemur Christum, vnum filium, vnam personam, siue vnam proprietatem essentiae diuinæ, deum pariter & hominem. Quocirca omnibus, qui istis contraria vel senserunt, vel sentiunt, denūciamus anathema, alienosq; à sancta, Catholica, & apostolica Dei ecclesia iudicamus. Et cum recta veraque dogmata, quæ sancti patres nobis tradiderunt, nobis prædicata sint, hortamur vos omnes, imò verò etiam obsecramus, ut in vnam eandemque catholicam & apostolicam ecclesiam coalescatis. Nam non grauamur, licet simus in hoc eximio imperij gradu locati, eiusmodi verbis pro omnium Christianorum concordia & coniūctiōe uti, eo quidem consilio, uti omnes vno ore laudē & gloriā dei. Opt. Max. & seruatoris nostri Iesu Christi celebrent, & nemo de reliquo vlla de causa, vel de personis trinitatis, vel de vlla syllaba in ea coprehensa digradientur: quandoquidem ipsæ syllabæ nos ad vnam & synceram fidem, sententiamq; ferunt, & eadem consuetudo & modus in sancta, catholica & apostolica Dei ecclesia hætenus omnino firmus & minime nouatus mansit, & in vniuersum posterum tempus mansurus est. Huic edicto quanquam consensere omnes, illudq; sicut vera fides poscit, editum dixere, membra tamē ecclesiæ, quæ opinionum varietate distracta erant, minime fuerunt ad concordiam reductæ, propterea, quòd edictum plane & apertis verbis significauit vnam cōsuetudinem in ecclesijs firmam & minime nouatam hætenus māsisse, & in posterum tempus mansuram.

De Anastasi episcopi Theopolitani, id est, Antiochensis electione.

Caput V.

Iustinus porro Anastasium, his illi obiectis criminibus, primum quòd sacrum thesaurum extra modum, & in nullum vsum necessarium profuderat, deinde quòd conuitia in ipsum iecerat (Anastasium enim, cū rogaretur quid causæ esset cur sacrū thesaurū tā effuse absumpsisset, ingenue respondisse ferunt, ne à Iustino communi totius orbis perniciæ diriperetur) Sede Antiochena exturbauit.

Pp 4

baur